

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoKR/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122273235
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6122273235.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Holecovej, členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej, v spore žalobcu BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, v konaní zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368 a KASATKIN & PARTNERS s. r. o., so sídlom Záhradnícka 29, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 255 021, proti žalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX D., o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Odi/4/2022-104 zo dňa 30. októbra 2024, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Odi/4/2022-104 zo dňa 30. októbra 2024 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 29.3.2022 domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného z dôvodu, že žalovaný nemal pri oddĺžení resp. po oddĺžení poctivý zámer, keď po oddĺžení naplnil zákonné predpoklady „nepoctivého zámeru“ podľa § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“) tým, že nevynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností, keď po oddĺžení nadobudol dedičstvo nie nepatrnej hodnoty a z tohto dedičstva svojim veriteľom neposkytol polovicu jeho hodnoty. Ku svojej aktívnej vecnej legitimácii uviedol, že právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s. a žalovaný uzatvorili dňa 4.11.2009 Zmluvu o úvere č. 2393160609, z ktorej vyplýva pohľadávka žalobcu, pričom Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 2/2014 zo dňa 8.12.2014 došlo k postúpeniu pohľadávky právneho predchodcu žalobcu Poštová banka, a.s. na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED ako postupníka a následne Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 3/2014 zo dňa 9.12.2014 došlo k postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED ako postupcu na spoločnosť PRO CIVITAS s.r.o. ako postupníka. Na základe Zmluvy o zlúčení došlo dňa 09.08.2017 k zlúčeniu spoločnosti PRO CIVITAS s.r.o. a spoločnosti BENCONT COLLECTION, a. s., pričom spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s. sa stala nástupníckou spoločnosťou zaniknutej spoločnosti PRO CIVITAS s.r.o. a veriteľom pohľadávky.

Žalobca navrhol vykonať výsluch žalovaného, pripojiť konkurzný spis žalovaného sp. zn. 4OdK/199/2017 a uznesenie o dedičstve sp. zn. 1D/281/2019.

3. Žalovaný navrhol žalobu žalobcu zamietnuť. Uviedol, že keď sa dostal do zlej finančnej situácie, rozhodol sa prostredníctvom CPP podať návrh na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok. Ten bol vyhlásený dňa 24.7.2017, kedy mu bol ustanovený správca, ktorému žalovaný predložil zoznam všetkého majetku, ktorý vtedy vlastnil, správca ho speňažil, výťažok rozdelil medzi veriteľov a tak sa konkurz po dvoch rokoch dňa 24.6.2019 ukončil. Počas konkurzu vrátil CPP pôžičku vo výške 500,- Eur, ktorú mu poskytli na úhradu preddavku správcovi. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že mal nepoctivý zámer a že zneužil inštitút oddĺženia, pretože po podaní návrhu a vyhlásení konkurzu mal úprimnú snahu riešiť svoje dlhy v medziach svojich možností, pretože správca speňažil jeho majetok a po oddĺžení konkurzom zostal bez majetku. Keďže prišiel o prácu v odbore, ktorý vyštudoval, urobil si opatrovateľský kurz a okrem starostlivosti o chorú matku sa zamestnal v DSS Betonika, kde pracuje 5 rokov ako opatrovateľ. Po smrti matky nadobudol dňa 12.6.2020 dedičstvo, ktorého čistú hodnotu určil notár v sume 11.408,78 Eur a v uznesení o dedičstve vyslovil povinnosť žalovaného uhradiť 1 zo získaných prípadných peňažných príjmov z dedičstva bratovi. Keďže išlo o podiely na majetku, notár už uvedený majetok nechcel ďalej deliť a tak bol po vzájomnej dohode podiel prepísaný na žalovaného. Z uvedeného dedičstva nebolo nič speňažené. Nebol v tom nepoctivý zámer, keby chcel špekulovať, tak sa dedičstvo prepíše na brata. Poukázal na to, že pred oddĺžením bol vo veľmi zlej životnej situácii a po oddĺžení sa mu postupne podarilo opätovne zaradiť do spoločnosti, má 55 rokov, pracuje ako opatrovateľ v DSS za minimálnu mzdu, čo mu postačuje na pokrytie výdavkov a obyčajný normálny život.

4. Žalobca v ďalšom priebehu konania uviedol, že okolnosti, ktoré žalovaný uviedol, nie sú relevantné, nakoľko dôvodom, pre ktorý sa žalobca domáha zrušenia oddĺženia žalovaného je, že žalovaný po oddĺžení nadobudol dedičstvo, z ktorého neposkytol žalobcovi žiadnu sumu titulom oprávnenej pohľadávky žalobcu, čím vyvrátil skutkovú podstatu poctivého zámeru, pretože si nesplnil povinnosť podľa § 166g ods. 1 ZKR. Žalovaný nepoprel nadobudnutie dedičstva po zosnulej matke po oddĺžení a ani neuviedol, z akého dôvodu neposkytol žalobcovi žiadnu sumu po nadobudnutí spomenutého dedičstva, a teda prečo si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 166g ods. 1 ZKR. Skutočnosť, že v rámci konkurzného konania bol žalobca čiastočne uspokojený, nevylučuje nepoctivý zámer žalovaného, nakoľko ust. § 166g ods. 1 ZKR jednoznačne uvádza, že ak dlžník po oddĺžení nadobudne dedičstvo, z toho má svojim veriteľom poskytnúť aspoň polovicu, pričom pohľadávka žalobcu nebola v celosti v rámci konkurzného konania uspokojená. Žalobca nespochybňoval správanie dlžníka pri oddĺžení, ale jeho následné správanie, keď poukázal na to, že ust. § 166g ods. 1 ZKR prijal zákonodarca na ochranu veriteľov a vníma ho tak, že je potrebné hodnotiť správanie dlžníka po oddĺžení, nie v čase oddĺženia, pričom v prípade, ak v čase po podaní návrhu ohraničenom horizontom 6 rokov nastanú v správaní alebo v živote dlžníka určité skutočnosti a jednou z nich je dedenie nie nepatrného majetku, zákonodarca hovorí, že dlžník musí urobiť gesto smerom k prejavu ponuky, kedy aspoň polovicu zdroja má poskytnúť veriteľom na splnenie neuspokojených záväzkov z oddĺženia. V danom konaní žalobca vidí splnenie oboch predpokladov, kedy dlžník po oddĺžení zdedil majetok nie nepatrné hodnoty a dlžník neponúkol aspoň polovicu tohto zdroja veriteľom. Žalovaný mal v spolupráci s veriteľmi hľadať riešenie, ako premeniť zdedený majetok na peniaze, napríklad osloviť ostatných podielových spoluvlastníkov. Žalovaný mal urobiť viac pre to, aby jeho poctivosť nebola spochybnená. Zdôraznil, že zákon neurčuje žiadne podmienky týkajúce sa nadobudnutého dedičstva, teda či dlžník vie alebo chce dedičstvo predať, že nemá iné prostriedky na úhradu a podobne. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaný síce zdedil majetok v dedičskom konaní v hodnote 11.408,78 Eur, ale reálne mal zdedený majetok vyššiu hodnotu. Napríklad 1 podiel žalovaného na byte bol ocenený sumou 10.000,- Eur, čo nezodpovedá hodnote nehnuteľností v danej lokalite, k čomu predložil inzerát na predaj 2-izbového bytu v obci D. za 75.000,- Eur. Rovnako 1 podiel žalovaného na rodinnom dome v katastrálnom území E. určený na hodnotu 2.500,- Eur považoval za podhodnotený, nemajúci oporu v reálnych trhových hodnotách vzhľadom na lokalitu E., ktorá je vyhľadávanou rekreačnou oblasťou nachádzajúcou sa pod Donovalmi. Nemôže ísť o nepredajné nehnuteľnosti. O podiely by mohli mať záujem ostatní spoluvlastníci alebo aj iné subjekty na trhu, dôkazom čoho je aj oddĺženie žalovaného, kde žalovaný bol podielovým spoluvlastníkom iných nehnuteľností v lokalite F. – E. a tie sa podarilo v konkurze speňažiť. Mal za to, že súd pri posudzovaní a rozhodovaní o nepoctivom zámere má mantinely vyjadrené v odseku 3 a 4 § 166g ZKR, kedy má súd povinnosť prihliadať aj na určité okolnosti týkajúce sa samotnej osoby dlžníka. Žalovaný má vysokoškolské vzdelanie lesníckeho smeru, nie je v dôchodkovom veku alebo blízko takéhoto veku, nemá vážne zdravotné problémy, nestratil svoje obydlie, nepostihla ho ani iná udalosť. Poukázal na

to, že do tohto konania neboli ku skutkovým tvrdeniam žalovaného z jeho strany predložené dôkazy o stave bytu, domu, ani o zdravotnom stave žalovaného, všetko považuje len za tvrdenia žalovaného nepodložené dôkazmi. Poukázal na to, že žalovaný je aktívne ekonomicky činný, poberá príjem a pravdepodobne sa aj znížili jeho výdavky oproti tým, ktoré deklaroval vo svojom životopise pri podaní návrhu na oddĺženie, lebo časť výdavkov bola prispievaná na domácnosť matke a teda vzhľadom na dedičské konanie po poručiteľke určitá časť výdavkov mohla odpadnúť. Dodal, že z LV č. XXXX vyplýva, že druhým spoluvlastníkom bytu je brat žalovaného E. C., ktorý bol aj účastníkom dedičského konania a ktorý sa mal zriecť tohto podielu alebo jeho pripadajúcej časti v prospech svojho brata – žalovaného, pričom z listu vlastníctva vyplýva, že jemu bola druhá polovica bytu darovaná ešte v roku 2001. Odkázal na ust. § 484 Občianskeho zákonníka, kde pri dedení zo zákona sa prihliada na to, čo nadobudol jednotlivý dedič počas života od poručiteľa.

5. Žalovaný v ďalšom priebehu konania uviedol, že od podania návrhu prišiel o veľký majetok - pozemky na F., vychádzal v ústrety každému, čo mal, to mu predali a začal od nuly. Preto sa nechal oddĺžiť, aby sa postavil na nohy, pracuje, aby nejako žil. Namietal tvrdenie žalobcu, že po vyhlásení konkurzu nevykonal v prospech žalobcu žiadne úhrady, pretože žalobca bol v rámci konkurzu čiastočne uspokojený. K tvrdeniu žalobcu, že mu žalovaný po nadobudnutí dedičstva neposkytol žiadnu sumu a že neuviedol žiadny dôvod neposkytnutia žalovaný uviedol, že predmetom dedičstva nebola veľká suma peňazí, pričom vyslovil otázku, či si mal požičať peniaze, aby ich dal žalobcovi a ostatným veriteľom a po oddĺžení sa znovu zadĺžiť, kedy by celé oddĺženie stratilo zmysel. Nikdy pri oddĺžení ani po ňom nemal nepoctivý zámer, nezneužil inštitút oddĺženia, zrušenie oddĺženia by bolo pre neho likvidačné, znova by sa dostal do zlej životnej situácie tak, ako tomu bolo pred oddĺžením. V minulosti urobil chyby, no oddĺženie mu pomohlo zaradiť sa znova do spoločnosti a začať žiť normálny život. Je blízko dôchodkového veku, má veľké zdravotné problémy, lieči sa na vysoký tlak, na cukrovku, má problémy so zápästím a s chrbticou, s vypätím všetkých síl pracuje, aby vôbec prežil. Nevie do kedy bude môcť robiť a na dôchodok ide o chvíľu, keďže do dôchodku sa dá ísť aj po 40 odpracovaných rokoch, čo sa za chvíľu bude snažiť realizovať, poľahčujúce okolnosti sú na jeho strane splnené. Byt v D. je schátraný, nie je tam žiadna rekonštrukcia, nie je tam urobená ani elektrina, nie je tam urobené nič. K nehnuteľnosti uvedenej v inzeráte, na ktorú poukázal žalobca uviedol, že takýto pekne prerobený byt súhlasí, že sa môže predávať za 70.000,- Eur, ale treba sa prísť pozrieť zdedený byt po mame a potom žalobca zistí, v akom je schátranom stave, byt bol presne tak ocenený, ako mal byť. Dom na E. v časti B. je schátraná zburanina, ktorá padá. Jej cena, ktorú stanovil notár je pravdivá a relevantná, susedia sa sťažujú, že im dom narušuje ich statiku, takže tam nebudú zisky, ale náklady, keď sa dom bude musieť búrať. Do domu nechodil, bol to podiel jeho mamy, kde sa narodila, nemá možnosť ho predáť, sú tam ďalší traja spoluvlastníci. Z domu žiadny výnos nebude, tak isto z bytu. Dedením neprišiel k žiadnemu významnému dedičstvu, nezískal žiadne peniaze, získal 17,- Eur od Coop Jednoty vo forme poukážky, podiely na pozemkoch, ktoré nemal ako speňažiť, takže nemal ani čo komu ponúknuť a s niekým dačo konzultovať a komunikovať. Zopakoval, že ho notár zaviazal vyplatiť bratovi peniaze, ak by sa niečo speňažilo, ale nespeňažilo sa nič. Po nadobudnutí dedičstva ho neponúkol veriteľom preto, lebo nemal z čoho ponúknuť, nezískal peniaze, poukázal na to, že žalobca vo vyjadreniach uvádza, že žalovaný neponúkol sumu, ale žiadna suma nebola. Poukázal na to, že v ust. § 166g ods. 1 ZKR je k poctivému zámeru uvedené „po podaní návrhu“ a v tom čase po podaní návrhu bol všetok jeho majetok speňažený, v zákone nie je uvedené, že sa to má diať po skončení oddĺženia ako tvrdí žalobca, v zákone nie je napísané, či to je pred oddĺžením, počas alebo po oddĺžení, je tam napísané po podaní návrhu.

6. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie pristúpil v rámci sporu k posudzovaniu podmienok, za splnenia ktorých sa môže veriteľ úspešne domáhať zrušenia oddĺženia dlžníka pre nepoctivosť jeho zámeru. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca disponuje aktívnou vecnou legitimáciou na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia žalovaného, ktorú žalobca preukázal Zmluvou o úvere č. 2393160609 zo dňa 4.11.2009, Zmluvami o postúpení pohľadávok č. 2/2014 zo dňa 8.12.2014 s prílohou, č. 3/2014 zo dňa 9.12.2014, výpisom z Obchodného registra žalobcu, ako aj tým, že si pohľadávku prihlásil do konkurzu na majetok žalovaného, v ktorom bol uspokojený len sčasti svojho nároku, teda je veriteľom žalovaného, ktorý bol oddĺžením žalovaného dotknutý. Súd prvej inštancie konštatoval, že návrh smeruje voči dlžníkovi, ktorý je v konaní pasívne legitimovaný. Uznesenie o vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného č.k. 4OdK/199/2017-19 zo dňa 24.7.2017 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 145/2017 dňa 31.7.2017 a právoplatnosť nadobudlo dňa 15.8.2017. Šesťročná lehota na podanie žaloby na zrušenie oddĺženia začala plynúť dňom 16.8.2017 a uplynula dňa 16.8.2023. Žalobca podal žalobu dňa 29.3.2022, teda v zákonnej lehote.

7. Zo skutkového stavu zisteného súdu prvej inštancie vyplýva, že po oddĺžení žalovaného, ku ktorému došlo dňa 1.8.2017, ako aj po zrušení konkurzu na majetok žalovaného dňa 25.6.2019, žalovaný nadobudol dedením na základe uznesenia Okresného súdu Brezno č.k. 1D/281/2019-44 zo dňa 12.6.2020 vlastnícke právo k nehnuteľnostiam s čistou hodnotou dedičstva v sume 11.408,78 Eur a s povinnosťou žalovaného uhradiť 1 zo získaných prípadných peňažných príjmov z dedičstva bratovi. Z dedičstva nebolo nič speňažené. Žalovaný neponúkol aspoň polovicu tohto zdroja (dedičstva) dobrovoľne veriteľom na uspokojenie ich nevymáhateľných dlhov.

8. Rozpor medzi stranami podľa súdu prvej inštancie spočíval v interpretácii ust. § 166g ods. 1 ZKR stranami sporu. Kým žalobca predmetné ustanovenie vykladal tak, že v prípade, ak dlžník v prípade nie nepatrného dedenia neponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu v priebehu šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu, nemá poctivý zámer, podľa žalovaného je v § 166g ods. 1 ZKR zakotvené slovné spojenie „po podaní návrhu“ a po podaní návrhu bol všetok jeho majetok speňažený, z čoho vyplýva poctivosť jeho zámeru pri oddĺžení.

9. Súd prvej inštancie prijatie napadnutého rozhodnutia odôvodnil tým, že v ustanovení § 166g ods. 1 ZKR zákon určuje poctivý zámer len na základe správania dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie oddĺžovacieho konkurzu. Dlžník má podľa uvedeného ustanovenia poctivý zámer okrem iného vtedy, ak v prípade nie nepatrného daru, dedenia alebo výhry zo stávky alebo z hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja veriteľom na splnenie nevymáhateľného dlhu. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že právna úprava účinná od 01.03.2017, ktorá sa vzťahuje aj na tento prípad, nepozná skúšobné obdobie žalovaných po ich oddĺžení, pričom lehota 6 rokov stanovená v ust. § 166f ods. 1 ZKR nemá charakter skúšobného obdobia dlžníka vo vzťahu k jeho poctivému zámeru, ale ide len o procesnú lehotu určenú pre veriteľa, v ktorej sa môže domáhať zrušenia oddĺženia. Zákonodarca v ust. § 166g ods. 1 ZKR zakotvil prípady, kedy dlžník v čase blízkom rozhodnutiu súdu o jeho oddĺžení, získal dedičstvom, či darom alebo výhrou prostriedky, z ktorých by mohol uhradiť aspoň čiastočne svoje nevymáhateľné dlhy. Poctivosť zámeru dlžníka ako vnútornej psychickej kategórie dlžníka sa má v súlade so znením ust. § 166g ods. 1 ZKR skúmať pri oddĺžení, teda v čase, kedy nadobudlo účinky rozhodnutie súdu o zbavení dlžníka všetkých jeho dlhov. Na to, aby nadobudnutie dedičstva dlžníkom po vyhlásení konkurzu mohlo mať relevanciu vo vzťahu k poctivosti jeho zámeru pri oddĺžení, musí k nemu dôjsť v čase blízkom rozhodnutiu súdu o vyhlásení konkurzu, a nie tri roky po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu a rok po zrušení konkurzu. Súd prvej inštancie v súdnej veci preto zohľadnil skutočnosť, že k prechodu majetku na žalovaného nedošlo tesne pred podaním návrhu na oddĺženie konkurzom, v priebehu konkurzu na majetok žalovaného, ani bezprostredne po zrušení konkurzu, čo by mohlo vyvolávať pochybnosti o poctivom zámere žalovaného, či účelovosti jeho konania. Súd prvej inštancie preto nevzhladol nepoctivý zámer žalovaného po podaní návrhu v tom, že žalovaný tri roky po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu a vyhlásení konkurzu a rok po zrušení konkurzu zdedil nehnuteľnosti v konkrétnych spoluvlastníckych podieloch a následne polovicu z dedičstva neponúkol svojim veriteľom na uspokojenie ich nevymáhateľných pohľadávok, pretože dedenie, o ktorom sa žalovaný dozvedel až v takomto čase, už nemôže mať relevanciu pri posudzovaní poctivosti zámeru žalovaného pri oddĺžení a preto tento dôvod sám o sebe nezakladá dôvod na zrušenie oddĺženia.

10. Súd prvej inštancie tiež poukázal na obranu žalovaného, podľa ktorej ak by žalovaný chcel „špekulovať“, tak sa dedičstvo prepíše na brata. Po nadobudnutí dedičstva ho neponúkol veriteľom preto, lebo nemal z čoho ponúknuť, nezískal peniaze, a hoci žalobca vo vyjadreniach uvádza, že žalovaný neponúkol sumu z dedičstva, tak získanie nejakej sumy z čistej hodnoty dedičstva v konaní preukázané nebolo. Súd prvej inštancie zohľadnil tiež to, že žalovaný síce po smrti matky nadobudol dňa 12.6.2020 dedičstvo, ktorého čistú hodnotu určil notár v sume 11.408,78 Eur, súčasne ale bola v uznesení o dedičstve vyslovená povinnosť žalovaného uhradiť 1 zo získaných prípadných peňažných príjmov z dedičstva bratovi, pričom z uvedeného dedičstva nebolo nič speňažené.

11. Súd prvej inštancie ďalej poukázal i na to, že žalovaný v konaní uviedol také skutkové tvrdenia, ktoré preukazovali, že v konaní o oddĺžení poctivý zámer mal. Žalovaný správcovi konkurznej podstaty predložil zoznam všetkého majetku, ktorý vtedy vlastnil, komunikoval so správcom, počas konkurzu vrátil CPP pôžičku vo výške 500,- Eur, ktorú mu poskytli na úhradu preddavku správcovi, správca celý majetok žalovaného speňažil, výťažok rozdelil medzi veriteľov vrátane žalobcu, pričom konkurz sa následne po dvoch rokoch od jeho vyhlásenia ukončil dňa 24.6.2019. Po oddĺžení konkurzom zostal žalovaný

bez majetku. Z uvedeného konania podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný po podaní návrhu a vyhlásení konkurzu riešil svoje dlhy v medziach jeho možností a schopností s poctivým zámerom. Zohľadnil tiež, že žalovaný v rámci svojej procesnej obrany uviedol tiež to, že pred oddĺžením bol vo veľmi zlej životnej situácii a po oddĺžení sa mu postupne podarilo opätovne zaradiť do spoločnosti a začať žiť normálny život, v minulosti prišiel o prácu v odbore lesný inžinier a napriek zdravotným ťažkostiam pracuje ako opatrovateľ v DSS za minimálnu mzdu, čo mu postačuje na pokrytie výdavkov a obyčajný normálny život, zrušenie oddĺženia by bolo pre neho likvidačné, znova by sa dostal do zlej životnej situácie tak, ako tomu bolo pred oddĺžením.

12. Súd prvej inštancie zohľadniac osobitné okolnosti súdnej veci nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že je preukázaný nepoctivý zámer žalovaného tým, že po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu žiadnym spôsobom neprejavil úprimnú snahu riešiť svoje dlhy, pretože súd prvej inštancie po podaní návrhu videl snahu žalovaného riešiť svoje dlhy práve v konkurze, kde bol speňažený jeho majetok a kde boli pomerne uspokojení jeho veritelia vrátane žalobcu. Okolnosti, za ktorých došlo k získaniu dedičstva, ako aj skutočnosť, že žalovaný neponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja nie nepatrnej hodnoty – veriteľom, bez ďalšieho podľa názoru súdu prvej inštancie nesvedčili o nepoctivom zámere žalovaného, nakoľko súd prvej inštancie vzal do úvahy celkové správanie žalovaného, pričom dospel k záveru, že jeho správanie neindikovalo snahu zneužiť inštitút oddĺženia. Podľa súdu prvej inštancie žalobca vychádzal z prísne formálneho výkladu ust. § 166g ods. 1 ZKR, ktorý je nielen v rozpore so zámerom zákonodarcu, ale nespĺňa ani požiadavku ústavne súladného výkladu tohto ustanovenia.

13. Súd prvej inštancie ďalej v napadnutom rozhodnutí tiež dospel k záveru, že poľahčujúce resp. priťažujúce okolnosti sa v konaní pri posudzovaní poctivého zámeru uplatňujú vtedy, keď je daný dôvod na vyslovenie nepoctivého zámeru, avšak keďže zo strany žalobcu nebol preukázaný u žalovaného nepoctivý zámer, nepovažoval súd prvej inštancie za potrebné vykonávať dokazovanie smerom k preukázaniu poľahčujúcich okolností na strane žalovaného a z tohto dôvodu súd ako nehospodárny a nadbytočný zamietol návrh žalobcu na preukázanie zdravotného stavu žalovaného predložením lekárskeho správ. Súd prvej inštancie na návrh žalobcu nevykonal ako nadbytočné a nehospodárne ani dokazovanie výsluchom žalovaného za účelom posúdenia celkovej ekonomickej situácie žalovaného, t.j. na zistenie jeho aktuálnych príjmov, výdavkov a sumy, ktorá mu z príjmov zostane po odpočítaní výdavkov, pretože dlžník po podaní návrhu na oddĺženie zásadne nie je povinný veriteľovi z platu splácať jeho pohľadávku, a tiež z dôvodu, že pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu už boli výdavky žalovaného skúmané správcom. Súd prvej inštancie taktiež pripomenul, že jediným dôvodom podania žaloby bolo nadobudnutie dedičstva a jeho neposkytnutie veriteľom a pri tomto dôvode nie je potrebné preukazovať aktuálne výdavky žalovaného a preto nepripustil ani dokazovanie v tomto rozširujúcom smere, keďže uvedený návrh súdu prvej inštancie evokoval, že sa žalobca snaží výsluchom žalovaného zistiť, či by bola možná existencia aj iného dôvodu nepoctivého zámeru žalovaného.

14. Podľa súdu prvej inštancie nebolo napriek námietkam žalobcu potrebné osobitne sa v konaní vysporiadať so samotnou výškou hodnoty dedičstva, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil na podklade uznesenia o dedičstve ako nie nepatrnú, pretože o jej výške rozhodol notár ako súdom ustanovený súdny komisár.

15. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

16. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, teda z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

17. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne vyložil ustanovenie § 166g ods. 1 ZKR. Ustanovenie § 166g ods. 1 ZKR jednoznačne stanovuje dlžníkom povinnosť, že v prípade, ak po oddĺžení nadobudnú

dar, dedičstvo alebo výhru nie nepatrnej hodnoty, majú aspoň polovicu ponúknuť svojim veriteľom na úhradu ich nevymáhateľných pohľadávok, pričom odborný výklad jednoznačne stanovuje, že dôkazné bremeno ohľadom splnenia si tejto povinnosti je na strane dlžníka. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný si svoju povinnosť v zmysle ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR nesplnil, pričom žiadne tvrdenia či okolnosti, ktoré uviedol žalovaný a na ktoré odkázal súd prvej inštancie, nemôžu žalovaného ospravedlniť a zbaviť jeho zodpovednosti za nesplnenie si jeho zákonnej povinnosti. Dlžník, ktorý sa chce vyhnúť prípadnému zrušeniu rozhodnutia o oddĺžení, musí takéto plnenie poskytnúť veriteľom na splnenie tých záväzkov, ktoré sa stali v dôsledku oddĺženia nevymáhateľnými. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že presadzuje prísne formálny výklad ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR, ktorý je v rozpore so zámerom zákonodarcu a nie je ústavne konformný. Žalovaný sám potvrdil, že dedičstvo neponúkol svojim veriteľom, súd prvej inštancie nevyhodnotil nesplnenie si tejto zákonnej povinnosti ako nepoctivý zámer žalovaného, čím súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zákonom, keď ustanovenie § 166g ods. 1 ZKR stanovuje legálnu definíciu poctivého zámeru, ktorú nie je možné žiadnym výkladom pozmeňovať. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vzal do úvahy, že žalovaný počas konkurzu spolupracoval so správcom, rozdelil svoj majetok medzi veriteľov, vrátil pôžičku CPP, z čoho súd prvej inštancie vyvodil, že žalovaný po podaní návrhu a vyhlásení konkurzu riešil svoje dlhy v medziach jeho možností a schopností s poctivým zámerom. Spolupráca so správcom konkurznej podstaty, uvedenie zoznamu majetku alebo postup speňaženia majetku počas konkurzu nie sú skutočnosti, ktoré by svedčali v prospech poctivého zámeru žalovaného, ale jedná sa o skutočnosti, ktoré sú v rámci konkurzného konania obligatórne. Správanie či konanie žalovaného počas konkurzného konania nebolo vôbec relevantné pri hodnotení poctivého, resp. nepoctivého zámeru žalovaného s poukazom na ustanovenie § 166g ods. 1 ZKR. Žalobca vytykal súdu prvej inštancie, že vychádzal zo skutočností deklarovaných žalovaným bez toho, aby žalovaný tieto skutočnosti relevantne preukázal. Arbitráry výklad ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR zo strany konajúceho súdu sťažil, resp. úplne zmaril možnosť uplatnenia žalobcovho práva na súde, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (žalobca mal pravdepodobne na mysli Dohovor, pozn. odv. súdu). Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky označený ako ÚS 570/16, v ktorom ústavný súd uviedol, že pri rozhodovaní o oddĺžení je hlavnou úlohou konajúceho súdu spravodlivo vyvažovať primárny účel oddĺženia (záujem na strane dlžníka - fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojených veriteľov.

18. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaný svoje dlhy voči veriteľom mohol splatiť v malých mesačných splátkach, ktoré by nezaťažili jeho životnú a majetkovú situáciu.

19. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo veci samej aj nenáležite, nedostatočne a najmä nie relevantne odôvodnil, pričom svoje zdôvodnenie a rozhodnutie nezdôvodnil s poukazom na žiadnu rozhodovaciu prax, či odborný výklad alebo zámer zákonodarcu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je subjektívne, v rozpore so zákonnou úpravou a cieľom zákonodarcu ohľadom ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR. Podľa názoru žalobcu je preto predmetné rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na rozhodnutie II. ÚS 117/07, III. ÚS 311/01, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05, I. ÚS 33/2012, III. ÚS 199/09, nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1551/08, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo/25/2007 a taktiež nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 114/08, IV. ÚS 252/04, II. ÚS 85/06, I. ÚS 96/94 a II. ÚS 380/213, z ktorých citoval vybrané časti.

20. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nepostupoval správne a zákonne, keď na jeho návrh nevykonal výsluch žalovaného, z ktorého by si súd objasnil, preveril a následne preukázal nepoctivý zámer žalovaného.

21. Žalovaný s odvolaním žalobcu nesúhlasil. Zopakoval, že zákon určuje poctivý zámer len na základe správania dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu. On po podaní návrhu v roku 2017 mal poctivý zámer a vynaložil úprimnú snahu riešiť dlhy v rámci svojich možností a schopností. Správca v konkurze speňažil všetok jeho majetok a 24.06.2019 ho ukončil. Po oddĺžení zostal bez majetku a nemal určený žiadny splátkový kalendár ako uvádza žalobca, keď uviedol, že mal dlhy voči veriteľom riešiť v mesačných splátkach. Po smrti matky 12.06.2020 nadobudol dedičstvo v hodnote 11.408,78 Eur s povinnosťou úhrady jednej polovice zo získaných prípadných peňažných príjmov z tohto dedičstva bratovi. Keďže išlo o podiely na majetku, notár už majetok nechcel ďalej deliť, a tak bol po vzájomnej dohode prepísaný na neho s povinnosťou úhrady jednej polovice jeho bratovi. Nebol v tom nepoctivý

zámer, pokiaľ by chcel žalovaný špekulovať, tak to prepíše na brata, mal už ukončený konkurz, tak dedičstvo prijal. Počas konkurzu jeho matka ešte žila, nemohol tušiť, kedy zomrie. K dedičstvu neprišlo počas konkurzu, ale až po dlhšom čase po jeho oddžení. Predmetom dedičstva nebola veľká suma peňazí, v majetku z dedičstva nebolo nič speňažené, ani sa nedalo nič speňažiť, to bol aj dôvod, prečo s veriteľmi nekomunikoval, neposkytol polovicu dedičstva, pretože nebolo čo poskytnúť. Pokiaľ žalobca spochybňoval jeho zdravotný stav, žalovaný uviedol, že má cukrovku, vysoký tlak, bolesti zápästia, kĺbov a chrbtice, chorobu hrubého čreva, chodí na pravidelné kontroly. Lekárske správy, kde sú uvedené aj lieky, ktoré užíva, priložil k podanému vyjadreniu. Uviedol, že aktuálne je doma na PN s boľavým zápästím a lekár mu odporučil zmenu zamestnania, čo je uvedené aj v lekárskej správe. Pokiaľ žalobca namietal, že nebol vykonaný jeho výsluch, z ktorého by bol preukázaný jeho nepoctivý zámer, pripomenul, že žalobca chcel zisťovať jeho aktuálne príjmy a výdavky v roku 2024. Poukázal na skutočnosť, že nie je relevantné zisťovať tieto údaje v roku 2024, pretože to nemá nič spoločné s jeho poctivým zámerom pri oddžení konkurzom v rokoch 2017 až 2019, ktorý žiada žalobca zrušiť pre nepoctivý zámer. V rámci konkurzu boli tieto údaje zisťované v relevantnom období. Pracuje 11 rokov ako opatrovateľ v DSS za minimálnu mzdu, má 58 rokov, zlý zdravotný stav, lekár mu odporučil zmenu zamestnania, ktoré sa v jeho veku veľmi ťažko hľadá, preto sa bude snažiť odísť na dôchodok. Pred oddžením bol vo veľmi zlej životnej situácii, jeho zrušenie by bolo pre neho likvidačné. Zdôraznil, že v minulosti spravil chyby a práve oddženie mu pomohlo zaradiť sa znova do spoločnosti a začať žiť normálny život.

22. Žalobca, ktorému bolo doručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu dňa 12.02.2025 do elektronickej schránky jeho právneho zástupcu (§ 110 ods. 1, ods. 2 CSP) sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

23. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1 CSP, § 383 CSP), dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a rozsudok verejne vyhlásil. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, ods. 3 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, zistil, že odvolacie námietky žalobcu nie sú dôvodné. Odvolací súd z obsahu súdneho spisu a dôvodov napadnutého rozhodnutia zistil, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav z nesporných tvrdení strán a z vykonaného dokazovania a zároveň tieto skutkové zistenia správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol dostatočnú argumentáciu k hodnoteniu zisteného skutkového stavu a tiež svoje úvahy, ktoré ho viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd na základe odvolania žalobcu nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logickej argumentácie a relevantných právnych záverov súdu prvej inštancie prijatých v preskúmanom rozhodnutí. Odvolací súd sa preto podľa § 387 ods. 2 CSP s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožnil a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré odkazuje, a s poukazom na obsahové vymedzenie podaného odvolania doplnia ďalšie dôvody na zdôraznenie jeho vecnej správnosti.

25. Žalobca v podanom odvolaní vytykal súdu prvej inštancie nesprávny a arbitrárny výklad ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR.

26. Podľa § 166f ods. 1 ZKR, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddžením má právo domáhať sa zrušenia oddženia návrhom na zrušenie oddženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddžení poctivý zámer.

27. Podľa § 166g ods. 1 ZKR, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, pokračoval vo výkone podnikateľskej činnosti alebo

inej obdobnej činnosti alebo začal podnikáť, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dluhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

28. Podľa § 166g ods. 2 ZKR dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak

- a) v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, na majetok nepatrné hodnoty sa neprihliada,
- b) v zozname veriteľov ani na dopyt správcu neuviedol veriteľa fyzickú osobu, v čoho dôsledku veriteľ neprihlásil svoju pohľadávku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, na drobných veriteľov sa neprihliada,
- c) v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu,
- d) bez vážneho dôvodu neposkytol správcovi potrebnú súčinnosť, ktorú možno od neho spravodlivo vyžadovať,
- e) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh,
- f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť,
- g) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom,
- h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa,
- i) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní súdom určený splátkový kalendár,
- j) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní výživné pre dieťa, na ktoré vznikol nárok po rozhodujúcom dni; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba dieťa alebo zákonný zástupca dieťaťa,
- k) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní povinnosť vrátiť Centru právnej pomoci hodnotu poskytnutého preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba Centrum právnej pomoci alebo poverená osoba podľa osobitného predpisu, 8aa)
- l) dlžník sa domáhal zbavenia dlhov napriek tomu, že na území Slovenskej republiky nemal v čase podania návrhu centrum hlavných záujmov.

29. Podľa § 166g ods. 3 ZKR, súd prihliada prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý v minulosti mal alebo stále má významnejší majetok, má skúsenosti s podnikaním, pôsobí alebo pôsobil ako vedúci zamestnanec alebo pôsobí alebo pôsobil v orgánoch právnickej osoby alebo má iné osobitné životné skúsenosti.

30. Podľa § 166g ods. 4 ZKR, súd prihliada miernejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý dosiahol iba základné vzdelanie, je v dôchodkovom veku alebo blízko takéhoto veku, má vážne zdravotné problémy, na čas alebo trvalo stratil obydlie alebo ho v živote postihla iná udalosť, ktorá mu sťažila uplatnenie v spoločnosti.

31. Podľa § 166g ods. 5 ZKR poctivý zámer dlžníka súd skúma iba v konaní o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. V konkurznom konaní ani v konaní o určení splátkového kalendára súd poctivý zámer dlžníka neskúma.

32. Odvolací súd uvádza, že z rozhodnutia II. ÚS 493/2020 vyplýva, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu súčasťou základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy je ústavne súladný výklad právnych noriem. Každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, pričom k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav použije ústavne súladne interpretovaná právna norma (II. ÚS 249/04, IV. ÚS 77/02). Požiadavka na ústavne súladný výklad právnych noriem zahŕňa i to, že všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, bol pre širšiu právnickú ale i laickú verejnosť prijateľne racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecné súdy musia súčasne vychádzať z toho, že práve ony majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálno

ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04).

33. Súd prvej inštancie založil preskúmané rozhodnutie na zistení, že po oddĺžení žalovaného, ku ktorému došlo dňa 01.08.2017, ako aj po zrušení konkurzu na majetok žalovaného dňa 25.06.2019, žalovaný nadobudol dedením na základe uznesenia Okresného súdu Brezno č.k. 1D/281/2019-44 zo dňa 12.06.2020 vlastnícke právo v podobe podielov na nehnuteľnostiach s čistou hodnotou dedičstva v sume 11.408,78 Eur s povinnosťou žalovaného uhradiť jednu polovicu zo získaných prípadných peňažných príjmov z dedičstva jeho bratovi, keď v konaní nebolo sporné, že z dedičstva nebolo doteraz nič speňažené a tiež to, že žalovaný neponúkol aspoň polovicu tohto zdroja (dedičstvo) dobrovoľne veriteľom na uspokojenie ich nevymáhateľných dlhov. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že poctivosť zámeru dlžníka ako vnútornej psychickej kategórie sa má v súlade so znením ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR skúmať pri oddĺžení, teda v čase, kedy nadobudlo účinky rozhodnutie súdu o zbavení dlžníka všetkých jeho dlhov, a teda aby malo nadobudnutie dedičstva dlžníkom po vyhlásení konkurzu relevanciu vo vzťahu k poctivosti jeho zámeru pri oddĺžení, muselo by k nemu dôjsť v čase blízkom rozhodnutiu súdu o vyhlásení konkurzu, a nie 3 roky po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu a samotnom vyhlásení a rok po zrušení konkurzu. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nevhliadol nepoctivý zámer žalovaného po podaní návrhu, pretože vzhľadom na časové súvislosti dedenie nemohlo mať relevanciu pri posudzovaní poctivosti jeho zámeru pri oddĺžení, keď súd prvej inštancie zohľadnil i celkové správanie dlžníka po podaní návrhu na oddĺženie.

34. Odvolací súd sa s týmto názorom súdu prvej inštancie stotožnil, považuje ho za správny, závery prijaté súdom prvej inštancie v okolnostiach súdnej veci nepopierajú princípy spravodlivosti, racionálnosti a presvedčivosti súdneho rozhodnutia a nie sú ani v rozpore so zámerom zákonodarcu pri prijímaní zákonnej úpravy oddĺženia, ktorú je možné vyvodiť zo samotnej právnej úpravy oddĺženia, dôvodovej správy a aktuálnej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

35. V rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/44/2022, sp. zn. 5Obdo/18/2022) bolo opakovane konštatované, že zámerom zákonodarcu úpravou oddĺženia fyzických osôb v IV. časti ZKR bolo priaznivé riešenie sociálnoekonomických problémov dlžníkov, ktorí majú málo majetku, nízke príjmy a hodnota ich záväzkov spravidla významne presahuje hodnotu ich majetku. Veritelia takýchto dlžníkov vymáhajú svoje pohľadávky v exekučných konaniach, ktoré sú vedené neefektívne a dlhodobo s minimálnou alebo žiadnou možnosťou vymoženía pohľadávok. Všetkým veriteľom dlžníka, ktorí boli dotknutí oddĺžením dlžníka, zákonodarca dal možnosť domáhať sa v sporovom konaní zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka, pričom dôkazné bremeno v takomto spore znáša žalobca (veriteľ). Skutočnosť, že v spore o zrušenie oddĺženia má dôkazné bremeno veriteľ, vyplýva z obsahu zákonného ustanovenia § 166f ods. 1 ZKR, v ktorom zákonodarca výslovne uviedol, že veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením dlžníka, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia v prípade, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Dôkazné bremeno v spore o zrušenie oddĺženia preto spočíva na veriteľovi, ktorý v spore o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka tento nepoctivý zámer musí preukázať, pričom kritériá pre určenie nepoctivého zámeru sa týkajú najmä ekonomického správania dlžníka pred podaním návrhu na oddĺženie a po jeho podaní. Záver konajúceho súdu o tom, že návrhom na povolenie oddĺženia nesledoval dlžník poctivý zámer, je tak z hľadiska časových súvislostí výsledkom hodnotenia konania a správania sa dlžníka zo strany súdu pri oddĺžení.

36. Keďže žalobca ako rozhodujúcu skutočnosť, ktorou preukazoval nepoctivosť zámeru žalovaného pri oddĺžení, uvádzal, že po oddĺžení žalovaný nadobudol dedičstvo nie nepatrnej hodnoty a neposkytol aspoň jeho polovicu svojim veriteľom a iné konkrétne skutočnosti odôvodňujúce nepoctivosť zámeru žalovaného pri oddĺžení žalobca netvrdil, vo vzťahu k tvrdeným dôvodom nepoctivého zámeru dlžníka bolo pre posúdenie tohto sporu zásadné vyriešenie otázky, v akom časovom horizonte po oddĺžení môže dôjsť k dedeniu majetku oddĺženým dlžníkom, aby to malo relevanciu pre posúdenie poctivosti zámeru dlžníka pri oddĺžení. Čo je nepoctivý zámer dlžníka pri tom zákonodarca vymedzil v ustanovení § 166g ods. 2 ZKR demonštratívny spôsobom, keď uvádza osobitné skutkové podstaty nepoctivého zámeru a keďže ide o demonštratívny výpočet, je možné, aby sa veriteľ domáhal zrušenia oddĺženia aj z iného dôvodu, teda aj tých, ktoré vyplývajú a contrario z ust. § 166g ods. 1 ZKR, ako to žiadal aj žalobca v tomto súdnom konaní, pričom však stále platí, že posúdenie, či dlžník nesleduje, resp. nesledoval podaním návrhu na oddĺženie nepoctivý zámer vzhľadom na svoje konanie popísané v § 166g ods. 1 ZKR a

contrario, je logicky naviazané na hodnotenie skutočností, ktoré sa stali v určitom časovom rámci pred podaním návrhu, resp. v súvislosti s podaním návrhu na oddĺženie. Súd v konaní o zrušenie oddĺženia najskôr vyhodnocuje unesenie dôkazného bremena žalobcom a až následne môže vyhodnocovať, či žalovaný preukázal skutočnosti, ktoré žalované právo vylučujú a ktoré sú upravené v § 166g ods. 1 ZKR (napr. roz. NS SR sp. zn. 5Obdo/18/2022).

37. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že najvyššie súdne autority v publikovaných rozhodnutiach neriešili otázku obdobia pri podaní návrhu, resp. otázku obdobia po podaní návrhu v publikovaných a ani v nepublikovaných rozhodnutiach, ktoré odvolací súd mal možnosť objektívne dohľadať, odpoveď na túto otázku nepodáva ani odborný doktrinálny výklad zákona č. 7/2005 Z.z. a rovnako zodpovedanie tejto otázky nemožno vyvodiť ani z dôvodovej správy k zákonu č. 377/2016 Z.z., ktorým s účinnosťou od 01.03.2017 došlo k zásadnej zmene inštitútu oddĺženia. Odvolací súd poukazuje tiež na skutočnosť, že ani žalobca vo svojom odvolaní vo vzťahu k tejto otázke nepoukázal na žiadne konkrétne rozhodnutie najvyšších súdnych autorít, ktoré by túto otázku v praxi zodpovedalo. V tejto súvislosti odvolací súd potom poukazuje tiež na to, že žalobca v odvolaní neodôvodnene v tomto smere vytýkal súdu prvej inštancie, že svoje závery nepodporil odkazom na aktuálnu súdnu prax, odborný výklad či obsah dôvodovej správy.

38. Ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie, jedinou lehotou, ktorú normuje zákonodarca v súvislosti s konaním o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, je lehota v ustanovení § 166f ods. 1 veta prvá ZKR, podľa ktorého veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do 6 rokov od vyhlásenia konkurzu. Táto lehota je však aj podľa názoru odvolacieho súdu ustanovená na uplatnenie žaloby dotknutého veriteľa na zrušenie oddĺženia, a preto ju nie je možné stotožňovať s časovým obdobím pre hodnotenie poctivého, resp. nepoctivého zámeru dlžníka pri oddĺžení. Žalobca napokon tieto závery nespochybnil žiadnou odvolacou argumentáciou.

39. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že v inej obdobnej veci (rozhodnutie sp. zn. 43CoKR/8/2024 zo dňa 31. októbra 2024) vyslovil právny názor, od ktorého sa nemá dôvod odchyliť ani v súdnej veci, že na to, aby nadobudnutie dedičstva dlžníkom po vyhlásení konkurzu mohlo mať relevanciu vo vzťahu k poctivosti jeho zámeru pri oddĺžení, musí k nemu dôjsť v čase blízkom rozhodnutiu súdu o vyhlásení konkurzu, keď v každej veci je potrebné vždy zohľadniť i individuálne okolnosti prípadu, ako to správne uviedol aj súd prvej inštancie. Pokiaľ zákonodarca ako predpoklad úspešnosti žaloby dotknutého veriteľa v zmysle § 166f ods. 1 ZKR vyžaduje, aby veriteľ preukázal, že dlžník nemal „pri oddĺžení“ poctivý zámer, pokiaľ sa dlžník pred podaním návrhu a v čase podania návrhu nesprával a nekonal spôsobom, ktorý by bolo možné hodnotiť ako nepoctivý (žalobca žiadne takéto nepoctivé správanie dlžníka v konaní netvrdil, resp. výslovne uviedol, že nespochybnuje správanie dlžníka pri oddĺžení), ani odvolací súd v okolnostiach súdnej veci nenachádza zákonný a ani žiaden logický dôvod na to, aby sa správanie a konanie dlžníka po podaní návrhu posudzovalo v časovom horizonte značne vzdialenom rozhodnutiu konkurzného súdu o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, alebo dokonca v horizonte značne vzdialenom po ukončení oddĺženia. Tento názor sa odvíja práve od skutočnosti, že platná právna úprava inštitútu oddĺženia nepozná žiadne skúšobné obdobie pre dlžníka po oddĺžení, počas ktorého by bol dlžník povinný dodržiavať konkrétne povinnosti.

40. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tým odvolacím tvrdením žalobcu, že zrušenie oddĺženia má predstavovať sankciu za porušenie povinnosti podľa § 166g ods. 1 ZKR, keďže v tomto zákonom ustanovení nie sú určené pre žalovaného povinnosti, ktoré by bol povinný dodržiavať, ale toto ustanovenie vymedzuje obsahovú definíciu poctivého zámeru dlžníka, a to príkladným výpočtom jeho správania po podaní návrhu, na podklade ktorého je možné posúdiť, či po podaní návrhu na svoje oddĺženie vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, ktorého dopadom je neuspokojenie pohľadávok veriteľov z vážnych akceptovateľných dôvodov (napr. že uspokojenie veriteľov majetkové pomery a možnosti dlžníka neumožňovali ani napriek jeho úprimnej snahe). Zo samotného jazykového výkladu pojmu poctivý, resp. nepoctivý zámer je možné vyvodiť, že obsahuje objektívnu dobrú vieru ako mravnú kategóriu, ktorú nie je možné presne definovať či stanoviť jej obsah, a preto sú sudy v konaní o žalobe žalobcu o zrušenie oddĺženia povinné skúmať, či žalobcom namietané správanie dlžníka po oddĺžení z materiálnej stránky napĺňa obsah pojmu nepoctivý zámer.

41. Odvolací súd zdôrazňuje, že aj podľa rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít pri hodnotení poctivosti zámeru dlžníka je potrebné zohľadniť všetky okolnosti spočívajúce v majetkových aj osobných pomeroch dlžníka (napr. roz. NS SR sp. zn. 5Obdo/18/2022). Nájsť hranicu pre posúdenie, či zo strany dlžníka išlo o využitie inštitútu oddĺženia s nepoctivým zámerom je totiž v niektorých situáciách obtiažne aj z pohľadu konajúceho súdu, pretože ústredným pojmom, od ktorého sa odvíja možnosť dlžníka prijímať dobrodenie zákonnej úpravy oddĺženia, je poctivý zámer dlžníka ako mravná kategória, ktorú nie je možné presne definovať či stanoviť jej obsah. Preto právne normy obsahujúce pojem poctivý zámer sú právnymi normami s tzv. neurčitou hypotézou, pri ktorej je práve na uvážení súdu, aby jej obsah vymedzil vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu a preto je odvolací súd toho názoru, že práve v tomto type konania sa právne posúdenie veci zo strany konajúcich súdov nemôže obmedziť len na mechanickú aplikáciu zákonných ustanovení, ale súd musí v každom jednotlivom spore uplatniť individuálny prístup (napr. roz. NS SR sp. zn. 5Obdo/18/2022). Odvolací súd preto nesúhlasí ani s odvolacím tvrdením žalobcu, podľa ktorého spolupráca žalovaného so správcom, či postup speňaženia, ktoré sú v rámci konania obligatórne, a ani iné skutočnosti uvedené dlžníkom, neboli relevantné pre túto vec. Posudzovanie poctivosti zámeru dlžníka je v každej veci individuálne a závislé na všetkých okolnostiach konkrétneho prípadu, a to i vo väzbe na následné kroky a správanie dlžníka smerom k náprave jeho nepriaznivej ekonomickej situácie, ktorá ho viedla k využitiu inštitútu oddĺženia. Práve z obsahového vymedzenia ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR totiž vyplýva, že nie je vylúčené ani to, aby sa dlžníkove kroky po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu zohľadnili v konaní o zrušení jeho oddĺženia, teda aby súd zohľadnil aj prípadnú nápravu dlžníka a jeho životnej situácie, keď priamo v tomto ustanovení je uvedené i to, že dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

42. Z obsahu spisu ako aj z obsahového vymedzenia odvolania žalobcu vyplýva, že výklad presadzovaný žalobcom v tejto veci je taký, že ustanovenie § 166g ods. 1 ZKR stanovuje jednoznačne dlžníkom povinnosť, že v prípade, ak po oddĺžení nadobudnú dedičstvo, majú aspoň polovicu ponúknuť svojim veriteľom na úhradu ich nevymáhateľných pohľadávok, keď dôkazné bremeno ohľadom splnenia si tejto povinnosti je na strane dlžníka, pričom žiadne tvrdenia alebo okolnosti, ktoré uviedol žalovaný v súdnej veci a na ktoré odkázal i súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, nemohli žalovaného ospravedlniť, resp. zbaviť jeho zodpovednosti za nesplnenie si tejto povinnosti. Odvolací súd takýto výklad ust. § 166g ods. 1 ZKR nepovažuje za správny, pretože ust. § 166g ods. 1 ZKR nestanovuje dlžníkovi žiadne povinnosti, ktorých nesplnenie by trestal sankciou v podobe zrušenia oddĺženia, ale len príkladmo vymedzuje, čo sa považuje za poctivé správanie dlžníka, resp. a contrario ktoré správanie poctivé nie je, pričom posúdenie (ne)nepoctivosti zámer je vždy na úvahe súdu, ktorý musí zvážiť všetky okolnosti na strane dlžníka. Preto napriek tomu, že žalobca sa domáhal toho, aby sa súdy konajúce v tejto veci sústredili bez ohľadu na časové okolnosti ukončenia konkurzu z formálneho hľadiska jedine na skutočnosť, či žalovaný ponúkol aspoň polovicu jeho dedičského podielu dobrovoľne veriteľom, podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné zohľadniť aj iné skutočnosti, ktoré sú uvedené v paragrafe 166g ods. 1 ZKR, na podklade ktorých bolo možné zodpovedať otázku, či žalovaný v súdnej vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností

43. Správne potom súd prvej inštancie zohľadnil i to, že žalovaný poskytoval správcovi súčinnosť, jeho celý majetok, ktorý mal k dispozícii, bol v konkurznom konaní speňažený a slúžil na pomerné uspokojenie jeho veriteľov, po oddĺžení zostal nemajetný. Podľa nepopretých tvrdení žalovaného sa žalovaný následne úspešne zaradil do spoločnosti, má stabilné zamestnanie v DSS, príjem z ktorého mu postačuje na slušný život. Odvolací súd preto dospel k záveru, že priebeh súdneho konania nasvedčuje tomu, že dlžník po tom, čo jeho celý majetok poslúžil na uspokojenie jeho veriteľov, po ukončení konkurzu svoj nepriaznivý majetkový stav vďaka oddĺženiu zvrátil, aktívne sa zaradil do spoločnosti, čím prejavil úprimnú snahu o nápravu, ako na to poukázal aj súd prvej inštancie. Odvolací súd presadzujúc zámer zákonodarcu zastáva názor, že oddĺženie si zaslúži výlučne poctivý dlžník, ktorým je v zmysle § 166g ods. 1 ZKR i dlžník, ktorý úplne a pravdivo informuje insolvenčného správcu o svojich pomeroch, poskytne v relevantnom čase všetok svoj majetok na úhradu svojich dlhov a následne sa po ukončení konkurzu úspešne začlení do spoločnosti, pre ktorú je prínosom.

44. Nebolo možné prehliadnúť ani to, že žalovaný nezdedil finančnú hotovosť, alebo iné jednoducho deliteľné plnenie, ktoré by bolo možné priamo rozdeliť medzi svojich veriteľov, ale podiely na nehnuteľnostiach v celkovej hodnote určenej notárom ako súdnym komisárom 11.408,78 Eur s povinnosťou žalovaného uhradiť jednu polovicu zo získaných prípadných peňažných príjmov z dedičstva jeho bratovi. Odvolací súd dopĺňa, že určenie hodnoty dedičstva v dedičskom konaní musí zodpovedať § 200 ods. 2 zák. č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), podľa ktorého všeobecnou hodnotou majetku je cena, ktorá by sa mala dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže pri poctivom predaji, keď kupujúci i predávajúci budú konať s náležitou informovanosťou a opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou. Z ocenenia týchto nehnuteľností zo strany notára v súlade s § 200 ods. 2 CMP je možné usudzovať, že sa nejedná o taký majetok, ktorý by žalovanému bez ohľadu na časové súvislosti zabezpečil takú výšku životného štandardu, kedy by to za situácie, že pohľadávky jeho veriteľov neboli v konkurze na jeho majetok uspokojené v celom rozsahu, mohlo indikovať záver, že neposkytnutie dedičstva by bolo možné v okolnostiach súdnej veci považovať za nepoctivý zámer dlžníka.

45. Odvolací súd preto považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že v individuálnych okolnostiach súdnej veci správanie žalovaného neindikuje akúkoľvek snahu zneužiť inštitút oddĺženia. Aj odvolací súd je toho názoru, že žalobca netvrdil a nepreukázal žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že v záujme dosiahnutia spravodlivej rovnováhy medzi právami veriteľov a právami oddĺženého dlžníka bolo v súdnej veci dôvodné zvrátiť oddĺženie žalovaného, zbaviť dlžníka ďalšieho pôsobenia jeho právnych účinkov a navrátiť nepriaznivý majetkový stav dlžníka, ktorý ho viedol k využitiu tohto inštitútu.

46. Pokiaľ žalobca súdu prvej inštancie vytykal, že vychádzal zo skutočností deklarovaných žalovaným bez toho, aby ich žalovaný preukázal, v podanom odvolaní tieto skutočnosti žiadnym spôsobom nešpecifikoval a nevedol ani to, akým spôsobom prípadne tento nedostatok v konaní súdu prvej inštancie mohol ovplyvniť výsledok tohto konania. Z odvolacej argumentácie žalobcu teda nie je zrejmé, aké konkrétne nepreukázané skutočnosti významné pre rozhodnutie súd prvej inštancie zohľadnil a s akým významom pre prijaté rozhodnutie.

47. Žalobca vytykal súdu prvej inštancie tiež to, že svoje rozhodnutie nedostatočne a arbitrálne odôvodnil. Žalobca existenciu odvolacieho dôvodu v podobe nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ale nepodporil žiadnou takou konkrétnou argumentáciou, ktorá by priamo reagovala na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a ktorá by obsahovala v konkrétnej rovine porovnanie toho, ktorými námietkami a právne významnými skutočnosťami, ktoré mohli mať význam pre rozhodnutie tohto sporu, sa súd prvej inštancie nezaoberal alebo dostatočne nevysvetlil dôvody svojho rozhodnutia.

48. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie v podanom odvolaní, prípadne ktoré doplní podľa § 365 ods. 3 CSP do uplynutia lehoty na podanie odvolania, keďže podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Viazanosť odvolacími dôvodmi znamená, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní môže prihliadať len na také pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré boli odvolateľom v podanom odvolaní uplatnené s výnimkou väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok a na ktoré odvolací súd podľa § 380 ods. 2 CSP prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Iné pochybenia súdu prvej inštancie odvolací súd z vlastnej iniciatívy nezisťuje, ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nemôže na ne prihliadať. Uvedenie dôvodov, za akých sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov je zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 CSP.

49. Pre odvolací súd neboli všeobecné odvolacie tvrdenia žalobcu o nedostatkoch v zistenom skutkovom stave a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nijako významné, pretože takto formulované odvolanie neumožňovalo odvolaciemu súdu v súdnej veci preskúmať správnosť napadnutého rozhodnutia z hľadiska zisteného skutkového stavu a dostatočnosti jeho odôvodnenia, keďže mu nie je známe stanovisko odvolateľa, z akých konkrétnych nepreukázaných skutočností významných pre rozhodnutie mal súd prvej inštancie vychádzať a z akých konkrétnych dôvodov ho nepovažuje za dostatočne preskúmateľné. Odvolací súd je preto nútený konštatovať, že v tomto smere žalobca odvolaciu argumentáciu nevedol tak, aby umožnil odvolaciemu súdu cielený prieskum napadnutého rozhodnutia na podklade konkrétnych odvolacích dôvodov.

50. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že z obsahu preskúmaného rozhodnutia je zistiteľné, že súd prvej inštancie uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil a ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a rovnako jeho rozhodnutie obsahuje aj právne posúdenie veci, preto odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

51. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že žalovaný ani neprejavil žiadnu snahu splatiť veriteľom jeho dlhy v malých mesačných splátkach, ktoré by nezaťažili jeho životnú a majetkovú situáciu, odvolací súd zdôrazňuje, že sa jedná o takzvanú neprípustnú novotu v odvolacom konaní tak, ako to predpokladá § 366 CSP. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Uplatňovanie novôt je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. V zmysle § 149 CSP medzi prostriedky procesného útoku patria aj skutkové tvrdenia. Pokiaľ žalobca týmito skutkovými tvrdeniami neargumentoval v priebehu vedenia sporu pred súdom prvej inštancie, v odvolaní tieto tvrdenia už použiť nemohol, keďže neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré ich bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že ako už bolo zo strany odvolacieho súdu uvedené, dôkazné bremeno preukázať nepoctivý zámer bolo na žalobcovi a pokiaľ žalobca poukázal na možnosť žalovaného aspoň čiastočne v malých splátkach uhrádzať jeho naturálne záväzky, tieto skutkové tvrdenia žalobcu nenachádzajú podklad v žalobcom predložených a označených dôkazných prostriedkoch. Zároveň ak by aj bola preukázaná pravdivosť týchto tvrdení, mohlo by to viesť k záveru, že žalovaný nedisponuje žiadnym takým finančným majetkom, na základe ktorého by bol spôsobilý uhradiť všetky svoje pohľadávky a preto sú naďalej splnené podmienky na strane žalovaného pre využitie inštitútu oddĺženia (§ 166 ods. 1 ZKR).

52. Pokiaľ žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal výsluch žalovaného, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP) nevykonanie navrhnutého dôkazu, ktorý by mohlo mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (III. ÚS 332/09). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska C. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06). Odvolací súd považuje tiež za potrebné pripomenúť, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu o vznesených návrhoch rozhodnúť a tiež, pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len troma dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí alebo nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je argument, podľa ktorého tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Vykonanie takéhoto dokazovania je potrebné vyhodnotiť ako nadbytočné, v rozpore so základným princípom civilného sporového konania v zmysle čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

53. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na odsek 23. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie žalobcovi dostatočne vysvetlil, z akých dôvodov vo vzťahu k jeho žalobným tvrdeniam nedoplnil dokazovanie výsluchom žalovaného za účelom preukázania jeho aktuálnych majetkových pomerov, pretože tieto nemajú žiadnu výpovednú hodnotu k tvrdenému dôvodu oddĺženia,

ktorým bolo neposkytnutie aspoň polovice dedičstva veriteľom žalovaného. Súd prvej inštancie poukázal i na to, že nie je účelom vykonania dokazovanie zistenie prípadného ďalšieho dôvodu na zrušenie oddĺženia. Žalobca v podanom odvolaní argumentoval len tým, že týmto výsluchom by súd „objasnil, preveril a následne preukázal nepoctivý zámer žalovaného“, ale neuviedol, aké konkrétne skutočnosti relevantné pre správne posúdenie tohto sporu by sa mali výsluchom žalovaného preukázať. Preto odvolacia argumentácia žalobcu týkajúca sa nevykonania dôkazu výsluchom žalovaného nemohla byť zo strany odvolacieho súdu posúdená ako opodstatnená, pretože vykonanie tohto dôkazu bolo nielen irelevantné vzhľadom na tvrdený dôvod nepoctivosti zámeru žalovaného, ale žalobca v podanom odvolaní ani neuviedol konkrétne skutočnosti významné pre predmet tohto sporu, ktoré mali byť týmto dôkazným prostriedkom preukázané.

54. Žalobca podal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda aj v rozsahu závislej druhej výrokovej vete o náhrade trov konania, avšak žalobca neuviedol žiadnu odvolaciu argumentáciu, prečo v tomto rozsahu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne. V zmysle § 262 ods. 1 CSP síce platí, že o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, to však neznamená, že v prípade odvolania podaného odvolateľom proti závislému výroku o náhrade trov konania by odvolací súd mal správnosť rozhodnutia o trovách konania vyhodnocovať ex offio, t.j. bez odvolacej argumentácie odvolateľa. Odvolací súd bol preto toho názoru, že súd prvej inštancie správne rozhodol o trovách tohto konania, keď v zmysle znenia § 255 ods. 1 CSP žalovanému ako úspešnej strane priznal proti žalobcovi plnú náhradu trov konania.

55. Odvolací súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé len všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Odvolací súd sa preto zaoberal len tými skutočnosťami, ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o odvolaní, keď odvolací súd bol odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal výlučne v zmysle dôvodov uvedených žalobcom v podanom odvolaní, ktorými sa žalobcovi vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho výrokoch II. a III. spochybníť nepodarilo. Odvolací súd zároveň konštatuje, že v konaní nezistil také vady procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliada aj vtedy, ak neboli stranami uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP).

56. Vzhľadom na konštatované skutočnosti odvolací súd na základe obsahového vymedzenia odvolania žalobcu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v prvej výrokovej vete vo veci samej, ako aj v závislej druhej výrokovej vete o náhrade trov konania, vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

57. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

58. O výške trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

59. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).